

Справедлива Надія

Григорій Хорошко

Метою книги не є провести якісь історичні паралелі, розповісти про ті чи інші існуючі персоналії. Події та сама історія книги відбуваються у світі аналогічному нашому, у повністю вигаданій автором країні, на території східної Європи, у світі, якому притаманні додавання вигадки та відповідного авторського бачення.

Бажаним завданням є проведення аналізу і розуміння унікального факту того, як влада впливає, нехай і не на звичайнісіньку, але все ж таки вільну людину. Усвідомити те, як влада може її змінити і чи вдасться їй протистояти всім її резонам, від корупції та ницості, до бажання самоствердження та владолюбства.

Автор висловлює щиру подяку всім, хто вплинув на створення даної роботи! Заздалегідь Вам дякую, доброго дня, миру та приємного читання!

Діючі особи роману

Сімейство Лінда:

Вергілій Лінда — Бізнесмен, голова холдингу " Lynda ". Одружений. Являється батьком Максиму та Димитрію Лінду. Вольова і навчена життям людина, здатна на ходу скласти виграшну стратегію на благо свого сімейства, яким дорожить найбільше на світі. Уникає участі в політичному житті країни, проте не рідко виявляється одним із посередників у закулісних ігрищах. Веде повністю відкритий і чесний бізнес, намагаючись бути гідним членом суспільства, в якому живе, водночас намагаючись його змінити на краще.

Марія Лінда (у дівочтві Боровська) — Підприємець, є одним із співзасновників холдингу " Lynda ". Дружина Вергілія Лінди, а також мати Максима та Димитрія Лінда. Має у розпорядженні одне з найкращих модельних агенцій у східній Європі. Сильна жінка, що є справжньою опорою для свого чоловіка та головною жінкою сімейства.

Максим Лінда – Старший син Вергілія та Марії. Неодружений. На момент початку роману обіймає посаду заступника генерального прокурора. Уникає сімейного бізнесу, нехай і часом замислюється над тим, щоб стати його частиною. Усіми силами намагається принести благо своїй країні та її суспільство, борючись із корупцією та несправедливістю у системі своєї держави.

Димитрій Лінда – Молодший син Вергілія та Марії. Одружений, має двох старших

дочок та маленького сина. У свій час займав важливу посаду в сімейному бізнесі, згодом, на вимогу батька, заснував власну корпорацію, тісно пов'язану з холдингом "Lynda ". Має зв'язок із главою держави, оскільки доводиться чоловіком його дочки Анастасії.

Олег та Агнесса Лінда - Батьки Вергілія.

Георг та Лючія Боровські - Батьки Марії.

Анастасія Лінда (у дівоцтві Мірошенко) - Дружина Дмитрія Лінди, мати його дітей.

Меланія - Наречена Максима Лінди.

Птолемей Лінда — Молодший брат Вергілія. На момент початку роману є дуже успішним біржовим брокером. Людина добрих і вільних поглядів, не бажає ставити собі будь-яких життєвих кордонів.

Представники влади:

Президент Мірошенко - Чинний глава держави. Батько Анастасії. Слабкий, ведений і владолюбний правитель, який має виключно цілі користи.

Суддя Ватчинський - один із найвпливовіших суддів у країні. Займає свою посаду вже двадцять два роки. Корупціонер і цинік, для якого слова справедливості та мораль вимірюються лише сумою, що за них готові заплатити.

Безіменний суддя - Суддя, який веде одну із справ, звинувачувальною стороною в якій виступає Максим Лінда.

Парламентарій Лук'янов - Кишеньковий парламентарій, який слугує одному з членів олігархії.

Кандидати на пост глави держави - політики, які фінансуються олігархами, кожен із яких представляє інтереси свого "мецената".

Олігархи:

Едуард Гандзевіч - один із найбагатших людей у країні. Основною сферою його діяльності є будівельний бізнес. З того часу, як йому вдалося почати заробляти великі гроші, всіма силами намагається отримати якомога більшу владу в країні, скуповуючи суддів, членів парламенту, а також виставляючи свого кандидата щоразу, коли відбуваються вибори на пост глави держави. Має величезний вплив на кожну сферу підприємницької діяльності.

Марк Зибка — Спадкоємець величезного статку. Кістяк його компанії становить сталеливарна промисловість. Цікавиться владою, проте не горить нею настільки, щоб наражати на небезпеку, через особистісне владолюбство, свій бізнес і становище.

Остап Михайленко - найкрупніший бізнесмен у сфері сільськогосподарської промисловості. За словами Вергілія Лінди: "Остап Михайленко - найжадібніша, марнослава і владолюбна людина на всьому білому світі ". У той же час він є дуже вразливою і добродушною людиною стосовно тих, кого поважає або не бачить загрози для своїх грошей. Є найстарішим великим бізнесменом країни.

Інші дійові особи:

Рімас Дурманен - молодий та талановитий художник, який має зв'язок із Марком Зибкою.

Давид Шенгелія — Герой війни. Займає один із керівних постів у таємній, частково приступній, організації, що називається "Благодійники".

Микола Ландау - молодий, успішний бізнесмен. Належить до одного з найвпливовіших сімейств Ландау, члени якого займають дуже високий стан у суспільстві.

Клара Розенбаум та Олександр Босх - Головні редактори двох найбільших новинних каналів країни.

Маріо Драгович - колега Максима Лінди.

Адвокат Новіков - один із адвокатів, які брали участь у захисті звинувачених у корупції чиновників, позов до яких пред'явив Максим Лінда.

Яків Норштейн — Один із самих здібних економістів країни.

Рудольф Пауль - Глава Служби Національної Безпеки.

Головна дійова особа та єдине джерело влади:

Народ — нехай і наївний, довірливий, вічно на щось сподівається, але все ж таки він, як ніхто інший гідний того, щоб жити в добробуті, справедливості, мирі і свободі!

Глава 1

Для того, щоб щось змінити, необхідно, для початку, зміниться самому або стати з наявною дилемою єдиним цілим. Кожен з нас постає перед подібним вибором, принаймні один раз за своє життя, не важливо довге або коротке. Ми всі намагаємося щось змінити, ніби заради особистісного блага, заради тих, кого ми любимо чи ні, але все сходиться до одного — ми хочемо досягти бажаного результату, домогшись його в будь-що, особливо якщо подібні цілі є, мало не двигуном нашого життя. Однак, що щодо єднання з самою дилемою, тут вже не все виглядає настільки однозначним, бо не так вже й приємно визнавати факт того, що ми, часто добровільно, приміряємося з тим, що спіткали невдачі. Але так чи інакше, людина є настільки унікальною істотою, що вона, одночасно готова змірятися з усім, що тільки можна і одночасно продовжувати боротьбу за власні прагнення і заздалегідь встановлені перед собою життєві цілі!

Суддя Ватчинський, який прямував у зовсім незнайомому йому напрямку за місто, був людиною, доля якої склалася одночасно неймовірно успішно, у плані кар'єри та її добробуту, але, з іншого боку, навіть не дивлячись на всю ту розкіш, яку він мав, цьому семи десятирічному чоловікові, досить шановному у суспільстві, так і не вдалося досягти щастя.

Цей, уже зовсім не молодий чоловік, насолоджувався красою своєї країни з вікна автомобіля люкс-класу, дивлячись на прекрасні ліси, багаті на чорнозем і корисні копалини землі, але все одно, у нього була деяка неприязнь до неї. Він відчував і не

просто відчував, а визнавав, що в ній така безліч проблем і, як він сам зазначав: "Заноз в солодкому місці", що просто в голові не вкладалося те, яким же чином цю одночасно прекрасну і проблемну країну можна буде перетворити на земну подобу раю, як погрожували більшість її чиновників, особливо під час, а тим більше після завершення підступної війни, яка здобула своє логічне завершення трохи більше ніж півтора роки тому.

— Що ж із нею не так? Начебто все є: і розуми, і ресурси, але все залишається тим самим, яким воно було і раніше. Все залишається незмінним, той самий наївний, але волелюбний народ, ті самі міста, в деяких лише нові чи добре забуті старі назви. Змінне лише одне: обличчя тих, хто стоїть біля керма. Хоча обличчя тих, хто за ним справді стоїть, не змінюється десятиліттями. — Думав він, дивлячись на лису потилицю водія, після чого знову повернув свій погляд на дивовижні, замиські краси. Казкові поля тяглися до самого горизонту, виднілися широкі річки, на жаль по дорозі зустрічалися і залатані рани від воронок, через які завмирало серце, як тут став виднітися він — прекрасний захід сонця, що дарує останні ласкаві промені, ніби ласкава діва, сонце ніжно торкалося черствого обличчя старої та самотньої особи.

Він був трохи схвилюваний, бо в цьому автомобілі чоловік виявився досить несподівано. Вечір п'ятниці, дух рвався додому і до бажаного відпочинку, після численних справ, яких в одного з найвпливовіших суддів країни, особливо післявоєнної, було достатньо.

Чоловік уже так і передчував мить свого усамітнення за келихом вина і чарівним шматком славно підсмаженої яловичини, в його улюбленому ресторані, як раптом, сталося те, до чого він аж ніяк не міг бути готовим.

Несподівано, в мить, коли він вийшов з офісу, до нього підійшли двоє високих, не дуже м'язистих, але все ж таки значних на вигляд молодих чоловіка, які виявилися набагато наполегливішими, ніж навіть юна коханка, вже далеко не юного і не в самому розквіті сил судді, до якої він збирався вирушити після того, як завершив би свою вечерю. Він любив трапезувати на самоті, але не тому, що він настільки цінував свій спокій вдалині від сторонніх очей, але також і у зв'язку з тим, що йому, ще з молодих років, ніяк не давала спокою нестерпна скупість.

— Геть з дороги, не бачите, що людина поспішає по справах.

— Суддя Ватчинський . — Спокійно і виважено говорив той із двох, обличчя якого мало куди більш високородний вигляд, ніж у другого, що, певною мірою, навіть тішило суддю. — Нас послали щоб запросити Вас у те місце, яке має досить схожі цілі з тими справами, на виконання яких Ви так поспішайте.

— Чого Вам двом потрібно!? — сказав він гордовито та грубо, відчуваючи свою невід'ємну владу. — Говоріть чітко і по суті, не бажаю витратити на Вас час! — бездумно сказав він, після чого постарався пройти до машини, де на нього вже чекав водій, проте другий, з менш високородним обличчям, перегородив йому шлях. — Як ти смієш, недоноску! Ти знаєш, хто я такий?

— Ми чудово обізнані про те, хто Ви , — продовжив перший. — Тому і пропонуємо

Вам відпустити Вашого водія та проїхати з нами. Зауважу, Вас ніхто не примушує до цього, пане суддя. Однак наш бос, доводжу до Вашого відома, просто несамовито бажав зустрічі з Вами, щоб вирішити низку важливих питань. — сказав він, пильно і показово свердливши суддю очима.

Чоловік був схвилюваний. Рідко, коли до нього приходять з метою вирішити "жирні справи" прямо під його власне робоче місце. Це вимагає або неймовірної мужності, або, відповідно, казкової дурості. Чоловіки, які прийшли його переконувати, об'єднували в собі те й інше, тому недовго думаючи він відповів:

— З цього і слід було починати панове. — чемно і виважено продовжував він. — Надалі, я рекомендував би Вам знаходити інші способи для того, щоб призначати подібні зустрічі. Як Ви розумієте, вирішення таких питань вимагає не тільки знатної витримки, а й знання мистецтва конспірації.

— Обов'язково врахуємо.

Він неохоче глянув на них. У його очах, вони та їхні обличчя були лише фотографіями серед численних справ, що проходили через його руки за такі довгі-довгі роки роботи цього, далеко не чистого на руку, але все ж таки, якимось вражаючим чином, шанованого суспільством та урядом індивіда.

— Панове, як Ви розумієте сьогодні вечір п'ятниці, я намітив безліч планів на сьогоднішній вечір, проте завтра я абсолютно вільний і буду в повному розташуванні для того, кого Ви називаєте своїм керівником або як там його чорт забирай! — байдуже і нахабно говорив він. — Давайте я дам Вам необхідний, безпечний, зауважу, номерок, Ви завтра подзвоните, і ми з Вами все...

— Нам веліли, щоб там не було, доставити Вас цього, сьогоднішнього вечора п'ятниці! І, повірте, я не хотів би...

— Що? Чи не хотів би мене залякувати, брати змором мою фортецю? — Насміхався суддя. — Слухай ти: я Ваших братів переживав і випорожнивсь ними стільки разів, що вже давно з рахунку збився, так що бери свого карапуза головоріза і їдьте в ту нору, з якої обоє виповзли! — Він штовхнув вказівним пальцем другого в плече, від чого викликав у обох характерний сміх.

— Все гаразд пан Ватчинський ? - крикнув із машини водій.

— Так, друже, зараз поїдемо.

Сміх молодих людей різко припинився. Вони, зрозуміло, не дивилися на нього, як на живого трупа, проте, як і на звичайного живого теж. Він був смішний... Як і будь-яка цинічна людина, що вважає, що віра в його владу безмірна. Не варто задавати високу планку власному впливу, краще переконувати себе в тому, що ти трохи нижче бажаного і тим більше дійсного - принаймні підстрахуєте себе на випадок раптового падіння з небес, легшим буде приземлення.

Один з молодих людей зробив крок ближче, дуже плавно та повільно, щоб не викликати жодних підозр. В його очах виднівся сміх, а в очах судді було лише суцільне здивування. Молодий чоловік почав шепотіти йому на вухо, суддя уважно слухав, він шепотів не довго, менше половини хвилини, після чого дуже плавно поклав у його

кишенню записку, з невідомим змістом, як раптом, після того, як чоловік з характерною усмішкою став на своє місце, руки судді стали хвилююче тремтіти, а очі бігати з боку в бік. Він був схожий на божевільного, який тільки зрозумів весь тягар свого становища. У мить він завмер. Прочитав записку. Зібрався з думками та спокійно сказав.

— Ви вільні, друже мій! – крикнув він водієві. – Я поїду вечеряти із цими панами. Гарних вихідних. До понеділка. — Він на мить відійшов, зробив деякий дуже важливий дзвінок, з усього що вдалося розібрати так це те, що він попросив зняти його з якоїсь справи і поставити на його місце кого-небудь іншого, більш компетентну людину у цій справі.

— Чудове рішення, пане суддя. Повірте, Ви не пошкодуєте, що погодилися на цю зустріч, наш бос дуже любить гостей, тим більше шанованих нашим найдорожчим суспільством.

Суддя безмовно сидів у машині. Його пронизували одночасно і добродійні передчуття, і помітні переживання. Передчував він, зрозуміло, солідний гонорар, який він міг виручити за так звану "жирну справу", вирішити яку, мабуть, його зараз наполегливо попросять.

У той же час, чоловіка все ніяк не залишали всілякі хвилювання щодо того, що все це може бути, певного роду пасткою. Безліч його колег вже були спіймані на подібному, правда більшій частині вдалося "відмазатися" і передчасно вирушити на пенсію, на яку вони встигли відкласти значну кількість коштів, але все ж ніщо не зможе змити це тавро корупціонерів і справжніх ворогів суспільства, якому вони присягалися служити вірою та правдою.

За останні півроку було здійснено не менше трьох великих затримань, дуже значних високопоставлених, і не лише осіб. Усі чудово знали, що прокуратура, після низки досить успішних змін, нарешті змогла стати одним із тих органів влади, які виконували свою роботу дуже гідно, принаймні її співробітники та їхні дії були безпосередньо направлені на необхідні сектори.

Ті, проти кого ці самі дії прямували, почали, без хибної скромності, відчувати те, як під їхніми ногами почала хитатися земля. Як не дивно, але всі грішили далеко не на самого генерального прокурора, а на досить молодого чоловіка, котрий був його заступником.

Цей молодий, не дуже амбітний, злегка правдивий, але все ж таки віруючий у благодать своєї країни молодий чоловік, був просто уособленням тієї самої свіжої крові та нового обличчя, якого так потребували люди. Він, поки що не був тим самим довгоочікуваним месією в очах народу, однак такі люди як суддя Ватчинський чудово розуміли, що хлопець ще себе покаже і, єдиним чого такі як він боялися – це не стати прикладом показової кари в руках молодого та пристрасного ентузіаста, який бажав висікти і вигнати всю згубність системи, ніби проказу з розуму та духу його нації.

Суддю мало турбували питання етики та моралі, особливо у питаннях тих несприятливих справ, з якими він був пов'язаний. Він лише хотів жити так, як йому

цього хотілося, а в мить, коли серед темної ночі до його горла підступав тяжкий грудок жалю з залишками совісті, чоловік просто переконував себе в тому, що він все одно б прийняв рішення не на користь того кого він засудив або навпаки, переконував себе в тому, що рішення виправдати особу було прийнято їм абсолютно вірно і беззаперечно, відповідно до усталених правил цієї суспільної справедливості.

Справедливість – дуже тонка нитка, яку ми самі любимо, періодично, перерізати. У неї всі вірять до тих пір, поки на особистому, в основному гіркому, досвіді не стикаються з тим, що вона просто є дуже приємним і, втім, втішним образом для наївних мас.

Час перестав бути чимось значимим. Сонце остаточно зникло за обрієм. Настала цілковита темрява. У країні були незначні проблеми з електропостачанням, проте вони поступово вирішувалися.

Вони були зовсім близько. Це розкішне місце у передмісті було чудово знайоме судді. Він не міг сказати, що тут проживала більшість із тих, хто вирішував завдяки йому свої питання пов'язані з законом, а вірніше з його порушенням, ні, просто, свого часу, він замислювався про те, щоб, зрозуміло, після виходу на зовсім не заслужену пенсію, він міг придбати розкішний будинок у подібному місці, де і провів би свою старість, з надією, що про нього забудуть наступного ж дня і дадуть спокійно насолодитися своїм порочним успіхом.

Досить несподівано, суддя Ватчинський згадав, що коли він ще навчався на юридичному факультеті ним керували зовсім інші цілі та судження. Він хотів говорити від слова закону, нести правду і гідно виконувати свій обов'язок, зовсім не прагнучи влади, просто обставини склалися так, як склалися, принаймні, так вважав він сам.

Важко було згадати, в яку саме мить, він став таким. Може, всьому виною його невдалий шлюб, а може просто те, що він був вихідцем з сім'ї з низьким достатком, однак так чи інакше все це не має жодного значення, бо він все одно став тим, ким він став не тому що ця людина почала брати хабарі і вирішувати справи тих, хто не просто є загрозою для суспільства, в якому він сам і жив, аж ніяк усе полягає в зовсім іншому. Він згнів, як гідна людина саме в ту мить, коли відступився від власних цілей та ідеалів, у які так шалено вірив. Так, певною мірою він досяг бажаного і став виконувати свій обов'язок приблизно так, як і уявляв це ще студентом, але все ж таки... він зрадив не тільки суспільству і всім його голосним цінностям, ні... Він зрадив самого себе. Ставши тією людиною, в очах якої немає нічого, крім згубної спраги ще більшої влади і ще більших грошей, а з його вуст, нехай навіть у думках, більше не сходять жодних інших слів крім: більше!

Вони приїхали. Це не був звичайний будинок заможної людини, в якому більше трьох поверхів і вишукана черепиця — це була справжнісінька фортеця, до якої не один простий смертний, без особливих на те цілей або причин, не зміг би підійти без дозволу на те самого господаря цього неймовірного маєтку.

Ще при в'їзді знаходився відносно невеликий будинок охорони, який був

пропускним пунктом. Звичайно, не можна сказати, що перед суддею постали здорові лоби з автоматами в руках, але й не можна не помітити того факту, що ці молоді охоронці й ті, хто вселяє довіру у свою компетентність, були налаштовані віддано і трималися більш ніж впевнено на своїх місцях.

Маєток був повністю обгороджений неймовірною стіною, за якою ледве виднівся дах самої споруди. Дорога вела на невелику височину, в'їхавши якою і пройшовши через браму, нарешті, можна було опинитися на території самого будинку.

Маєток був неймовірним. Те з яким смаком і принадністю його господарі облаштували свою обитель важко піддавалося розумінню. Поеднання антики, нотки пізнього середньовіччя та сучасності, були сплетені воедино і витончено представлені кожному, кому випала удача там побувати.

Усередині самої будівлі було безліч витворів мистецтва, в справжності яких злочинно було б сумніватися. Дивовижна чорно-біла, мармурова плитка, колони, люстри, вази, картини і чудовий фонтан, що розташовувався прямо посеред будинку, що милував око кожного разу, коли на нього падав чийсь погляд.

До верхніх поверхів будинку вели гвинтові сходи, виготовлені, мабуть, з червоного дерева, рівним рахунком, як і розкішний обідній стіл, за яким збиралося не дуже значне за кількістю, але все ж міцне сімейство тутешніх вельмож, якими їх собі уявляв, у своєму порочному розумі та фантазіях, здивований суддя.

Однією з головних гордостей хазяїна будинку була розкішна бібліотека. Вона не являла собою різнобічну кількість різноманітних літературних зібрань, аж ніяк, цій бібліотеці міг позаздрити будь-який музей, що себе поважає, а колекція витворів мистецтва сімейства, якій був виділений окремий зал, була не гірше, ніж у королів.

Вийшовши з машини і опинившись прямо перед самими дверима, суддя нарешті зрозумів, що за людина шукає із ним зустрічі і, не втрачаючи жодної хвилини, почав міркувати про те, яку саме послугу цій найповажнішій і шанованій суспільством особі міг би надати сам суддя, якщо така знадобилася, бо інакше, він просто уявити не міг того, навіщо він сюди прибув.

Цією, трохи загадковою людиною, виявився Вергілій Лінда. Про нього чули одночасно всі й ніхто, бо приватність для цієї людини мала особливе якщо не сакральне значення. Але в той же час він був широко відомий у вузьких колах, як один із найшанованіших бізнесменів країни, руки впливу якого тяглися настільки далеко, що не було видно того, де вони можуть закінчитися.

То був неймовірний чоловік. Мало хто міг розраховувати на те, що йому випаде можливість не просто вести з ним бесіду, а й взагалі, побачити, хоча б одним вічком, через що його репутація почала, у самому прямому значенні цього слова, бігти попереду, ходили навіть чутки, зрозуміло, ті котрі не мали жодного зв'язку з реальністю, про те, що цього загадкового чоловіка зовсім не існує. Однак обізнані люди чудово розуміли, особливо в наші дні неймовірного цифрового розвитку, що будь-яка, тим паче вигадана таємниця живе менше дня, від чого вона, безперечно, може навіть

позаздрити довголіттю деяких метеликів. Його колеги та партнери чудово знали, що його вважали не особливо публічною людиною не тому, що він вів затворницький спосіб свого життя, що було просто сміховинним звинуваченням у бік людини таких високих соціокультурних цінностей, а тому що не один журналіст, яких він категорично не виносив, просто не міг добитися в нього інтерв'ю, а намагаючись поритися в брудній білизні Вергілія, що в журналістів, що в інших недоброзичливців замість компромату чи будь-якої іншої цінної інформації, в руках опинялася лише порожнеча.

Вергілій, був не просто поважною людиною, за деякими чутками, до нього, без жодних збентежень і переживань за свою репутацію і гідність, зрозуміло, кожен свого часу, приїжджали ряд дуже впливових політиків, бізнесменів, причому не завжди меншої ланки ніж він сам, а також ціла низка тих, кого можна було назвати "дуючими в дудку".

Всі ці люди висловлювали неймовірну повагу Вергілію, оскільки знали, що ця людина ніколи не стане, принаймні без особливих причин, плямувати своє ім'я та ім'я своєї сім'ї, яка відігравала величезну роль у його житті.

Чоловік дуже цінував і любив свою сім'ю і ні до чого на всьому білому світі не ставився з таким трепетом та турботою, як до своїх рідних. Свого успіху він добився сам. Він не був вихідцем з бідної сім'ї, але й не міг похвалитися невимовним достатком. Про своє дитинство Вергілій розголошувати не особливо то й любив не тому, що він вважав його не щасливим, а тому, що вважав все минуле, минулим, завжди намагаючись стати кращим за те, чим він був зараз, щоб у майбутньому не займатися виправленням своїх власних вчинених у минулому помилок, дозволивши душі та розуму зосереджуватися на тому, що справді становить невимовну цінність.

Добробут цієї людини полягав у неймовірному успіху у бізнесі, у зв'язку з чим він вважав себе: "Ветераном підприємницького фронту". Він зайнявся ним ще в далекій молодості, утвердивши для себе низку найважливіших принципів, за якими не тільки вів свої численні справи, а й просто керувався на життєвому шляху, увічнивши кожную з цих особистісних законів в окремій рамці у власному кабінеті.

1 - Сім'я завжди на першому місці!

2 - Не обов'язково бути кращим у своїй справі, щоб досягти успіху, вистачить простого розуміння того, чого саме потребують маси, щоб обдарувати їх тим, чого вони бажають!

3 — Ніколи не керуйся жагою грошей, вона звела в могилу не одного подібного до тебе!

4 - Якщо не знаєш, що ти маєш робити, роби те, що ти любиш і тоді бажаний результат сам знайде тебе!

5 - У світі немає людини, з якої не можна було б отримати користь, тому вибирай собі супутників таким чином, щоб ти ставав кращим від одного перебування поряд з ними. Якщо ж Ви не виправдаєте надій один одного, пам'ятай, наодинці втіхи немає, але й у легковажній компанії теж!

6 - Завжди прислухайся до своєї першої думки більше, ніж до другої!

7 - Ти нічим не кращий за інших, так само, як і інші нічим не кращі за тебе!

8 - Влада - це не просто образ, у якому намагаються переконати тебе, а й те, у чому ти намагаєшся переконати себе сам. Завжди живи з почуттям свободи, але й не намагайся обмежити її іншим!

9 — Ніколи не дозволяй тим чи іншим тонкощам взяти себе в заручники, бо інакше твоє сприйняття справедливості перетвориться ні на що інше, як на шантаж!

10 - Гордість за власну безвідповідальність - найгірша із людських вад!

Вергілій, безумовно, жив керуючись цими принципами, проте він аж ніяк не вважав, що саме вони були запорукою чи причиною всього того, що він мав. Він благоволив своїй сім'ї і тільки їй, бо ніщо в житті не мало більшого значення!

Його сімейна іділія допомогла відбудувати йому та його сім'ї цілу імперію, про успіх якої чули не лише у межі його власної країни, а й, відповідно, на міжнародному рівні.

Одним із головних елементів їхньої корпорації становили напівфабрикати. Не просто виготовлення нікому не потрібної замороженої продукції, яка лежить роками в морозильних камерах, залишаючись нікому не потрібною. Зовсім ні, пан Вергілій аж ніяк дурнем бути не міг і мав дуже тонке почуття того, що являв собою споживчий ринок.

Його система полягала у безпосередньому продажу його продукції з точок на вагу, а не з супермаркетів, безпосередньо продаючи виключно продукт, який виготовляла його компанія у власних точках збуту, що були розкидані тисячами не тільки по всій країні, але ще й по чотирьох інших континентах, завдяки чому його ім'я та ім'я його сім'ї славилися по всьому світу. Він ніколи не шукав слави або ж популярності, як уже було помічено раніше, для такої людини як Вергілій була важлива приватність, проте він був зовсім не проти знати факт того, що його поважають у всьому світі як абсолютно чесного бізнесмена.

Зрозуміло, від продажів одних напівфабрикатів, нехай і будеш ситий, але чи ти будеш задоволений належним прибутком? Хтось відповів би – так. Однак Вергілій, не був з тих, хто міг просто задовольнятися єдиним успіхом, у зв'язку з чим він завжди знаходився в пошуках того, що безперечно можна назвати шляхом "корпоративної еволюції".

Він давав людям те, що було їм потрібно, те, що було перевірено часом, роблячи це краще, швидше або брав маси їх слабкостями, вигідно користуючись цим у своїх цілях. Він ніколи не був ошуканцем, він завжди показував якість своїх діянь, з чим дуже важко було сперечатися.

Корпорація Лінда охоплювала неймовірну кількість сфер, окрім напівфабрикатної продукції. Від виробництва національних одягів, які являлися головним модним брендом країни, до величезної мережі ресторанного бізнесу, що об'єднував в собі насамперед дух нації, що вбирав в себе й дрібні нотки світової культури.

Крім самого Вергілія, у справах брала участь і його дружина, під керівництвом якої було найкраще та найвідоміше модельне агентство у східній Європі. Вергілій дуже любив і цінував свою дружину, не тільки як матір його дітей та хранительку вогнища, але в той же час і як свого ділового партнера, що завжди міг його підтримати у будь-якій ситуації. Крім того, у сімейства Лінда був заснований дуже великий благодійний фонд, яким, в основному займалася головна жінка сімейства, за сумісництвом зі старшими членами сім'ї.

Крім дружини, у сімейному бізнесі були зайняті сини Вергілія, яких у нього було двоє. Молодший Димитрій був досить успішним юнаком. З двох синів він був більше схожий саме на нього, ніж на будь-кого з сім'ї. Батьки дарували йому, як і своєму старшому синові, чудову освіту в міжнародній школі бізнесу та економіки. У молодій людини був широкий вибір можливих сфер і місць роботи за кордоном, проте він вважав за краще повернутися додому і бути не просто гідним сином своїх батьків, а й їхньою опорою.

За кілька років роботи в сімейній корпорації, юнак зміг освоїти на практиці велику частину знань, які йому вдалося придбати за свій час плідного навчання, принісши неймовірну користь сім'ї, що дуже гріло дух його батькам, бо вони усвідомлювали, що виростили своїх синів гідними членами суспільства, адже вони несли благо не лише своїй сім'ї, а й своїм ближнім.

Незважаючи на те, що завдяки участі Димитрія, компанія так чи інакше отримувала невимовну користь, Батько все одно наполягав на тому, щоб його хлопчик зайнявся власною справою. Вергілій не хотів відпускати його від себе і отримував невимовне задоволення від того, що його син приносить користь сімейним починанням, однак у чоловіка був на це свій погляд.

— Ти маєш відокремитися та створити свою власну компанію. — сказав Отець Димитрію під час однієї особистої розмови, чим викликав абсолютне здивування молодой людини. Юнак почав обурюватися і ставити необачні питання, проте, Батько дав йому дуже ясно зрозуміти низку простих чинників. — Дімі, зрозумій, сьогодні наша корпорація, дійсно, отримує казкові прибутки, наші акції тільки те й роблять, що ростуть, проте волатильність ринку, про яку ти знаєш у рази краще за мене, не обдуриш. Запити людей змінюються, нам стає все важче йти в ногу з часом, народу з кожним новим днем хочеться чогось нового, щось незвіданого і гострішого. Традиції та філософія, яким ми завжди були і залишаємося вірними, знецінюються з кожною наступною миттю. З великою кількістю благ, завжди приходить і більший ризик ці блага втратити. У нашій справі, як і в будь-якій іншій, пильність відіграє чи не ключову роль.

— Що ти хочеш сказати тато? — Після цих слів, Батько сів із пронизливим, але люблячим поглядом дивився на свого сина, намагаючись донести до нього бажане, не застосовуючи зайвих слів.

— Бачиш, тільки не подумай, що я чогось боюся або шукаю виправдань, але я щось відчуваю. І повір мені, таке зі мною буває дуже рідко.

— Кинь тат!

— Ні! Слухай! Перебити ти завжди встигнеш, ось тільки в результаті почутим залишиться лише шум. — Він відкрив свою записну книжку і перевіряв деякі цифри, що грали для Вергілія велике значення, нехай це й не стосувалося його розмови з сином. — Зрозумій, мій хлопчик те, що тобі і без того чудово відомо, варто побоюватися не тоді, коли твоя дорога стелиться не так, як ти собі її уявляв, а коли вона рівна і білосніжна, наче січневий сніг. Це саме почуття, про яке я щойно тобі наважився повідомити, востаннє відвідувало мене перед глобальною кризою, адже ти пам'ятаєш, як я тоді вчинив?

— Так. Ми продали всі акції свого агентства нерухомості за три місяці до того, як сталася криза.

— Правильно. Тоді мене всі визнали дурнем і безумцем. Ось тільки згодом, більшість тих, хто наважилася висловлюватися подібним чином, потім пускали собі кулю у скроні, тому що усвідомлювали факт того, що вони стали банкрутами. — Він дуже серйозно дивився на Дмитрія. — Висновок!? — Грізно затвердив він.

— Якщо хмари здаються жахливими, то так воно і є.

Димитрій дивився на свого батька, наче юний хлопчик, який зробив щось погане і терпів вичитування на свою адресу. Він завжди знав, що батько ніколи не буде бажати йому зла, тому все, що залишалося робити молодій людині це слухати, бо, як навчав його батько: "У добрих руках, розум — найстрашніша зброя з усіх", і він рідко коли вступав у бій з ким би там не було, не будучи належним чином озброєним.

— Я тебе уважно слухаю тато.

— Дімі, повір, що найменше бажаю відпустити тебе я, проте ми повинні зміцнювати свої позиції, інакше ризикуємо допустити життєво-небезпечний пролом. — Він підійшов до нього на відстань витягнутої руки. — Ти повинен створити свою компанію, я впевнений тобі вистачить досвіду, зроби це не тут, оформи все закордоном, найми нових, краще за тамтешніх, знайомих юристів, не шкодуй грошей, з цим я тобі допоможу. Нехай бізнес насамперед буде націлений на іноземного покупця твого продукту. Обґрунтуйся і закріпися, для початку там гарненько, потім повернешся і розшириш свій потенціал тут, якщо, звичайно, сам цього забажаєш. — Він пронизливо глянув у вічі синові, після чого дав чітке пояснення. — Ми повинні розподілити свій вплив і сили на дві компанії, знай, ти не відокремлюєшся від сім'ї, а створюєш власну гілку, ти завжди був і будеш Лінда, пам'ятай про це. Я бажаю, щоб ти став главою власної справи і довів усім, що ти не татковий синок, а самостійний бізнесмен, справжній чоловік, який може заткнути роти кожному, хто погано подивиться в твій бік. — Дмитрій тримався дуже впевнено і навіть підбадьорено, проте цієї миті, він здався трохи ослабим. — Дімі, я не хочу, щоб ти жив з усвідомленням того, що ти робиш це лише тому, що я попросив від тебе подібного, ти вільна людина і вільний для того щоб вирішувати так, як вважаєш за потрібне самостійно, якщо ти відмовишся я не заперечуватиму і все зрозумію.

— Ні тато, я... я гордий прийнятий таку честь, правда. Просто це дуже несподівано

і чим же мені займатися?

— Закон четвертий татової Конституції: " **Якщо не знаєш, що ти маєш робити, роби те, що ти любиш і тоді бажаний результат сам знайде тебе!** ".

— Точно, вибач, вилетіло з голови. – Вони обидва були щиро щасливі та знайшли розуміння одне в одному. — Я завжди цікавився сигарами, ніколи не був активним курцем, але так чи інакше я завжди цікавився ними.

— Добре. Я не схвалюю алкоголю і тютюну, так само, як і торгівлі наркотиками, зброї і, пробач господи, людей, але це твій вибір син. Подумай над усім тим, що ми обговорили і перейди до розумного вирішення цього питання. Я вірю в тебе, як завжди.

Сьогодні компанія його сина, всього за кілька років роботи, має сорок відсотків від усієї капіталізації основної сімейної гілки Лінда. Димитрій зробив ставку на розвиток ІТ— технологій і фінансового сектора не разу про це не пошкодувавши, зрозуміло, молодий чоловік попутно став займатися сигарним бізнесом, але не в тих масштабах, про які він мріяв, чому все одно виявився радий, оскільки його сигарна компанія, плантації, якої розташовані вздовж Екватора і постачають на ринок тютюнові листи найвищої якості, займає своє почесне місце у двадцятці найкращих у світі.

Коли вибухнула війна, Димитрій усвідомив, що Батько не просто знову мав рацію, а своїми діями врятував добробут та гарантії всієї своєї сім'ї. З самого першого дня війни корпорація Лінда почала працювати на потреби нації перекваліфікувавшись з пошиття національного одягу, на пошиття форми, маскувальних сіток і теплого одягу для солдатів, щоб виробляти тонни необхідних засобів захисту, не тільки від природних факторів, а й від знарядь вбивств. Вергілій, втім, як і більшість членів його сім'ї, ніколи не були прихильниками насильства, а тим більше війни, проте в мить, коли сім'ї та всьому народу загрожує небезпека бути стертими в порошок, усі принципи моралі та благочестя стають співзвучними з термінологією та поняттям нехтування більше, ніж праведності.

Продукти лунали всім, хто їх потребував, у місцях розташування ресторанів знаходилися штаби видачі безкоштовного продовольства, а численні склади, які мали сімейство використовувалися в зовсім інших цілях, ніж у тих, які використовували їх господарі в мирні часи. Побачивши насправді добрі наміри та щиру допомогу сім'ї Лінда народу, до їхнього фонду почали надходити численні кошти з усього світу. Щоб переконати громадськість у відкритості та чесності своїх дій, сімейством надавалася чітка та завірена звітність того, на що було витрачено кожен банкноту благодійників.

Сім'я Лінда під час війни стала, ніби промінцем світла та надії на який став рівнятися і довіряти весь народ, створивши кожному її члену репутацію благих і щирих месій, що підставили своє плече народу в такі тяжкі часи.

Звичайно ж, війна ніколи не впливає сприятливо на чесний бізнес та й взагалі ніколи не впливає позитивно. Вона завжди є суцільним уособленням нещастя і бід. Прибуток компанії, діяльність якої на протязі всього періоду військових дій була спрямована виключно на допомогу народу, стала рівнятися практично нулю. Зрозуміло, сімейство все ще мало величезні фінансові можливості, порівняно з

державним бюджетом багатьох невеликих країн, проте на відновлення всіх втрат вимагалось багато часу, навіть за наявності такого високого рівня поваги і довіри з боку суспільства, в якому після війни виявилася величезна кількість безробітних і нужденних.

— Усім допомогти не вдасться, але ми не залишимо у біді тих, хто попросить, щоб їм допомогли. – Саме під таким кредо і почала жити сім'я у перші повоєнні часи.

Саме в цей момент і спрацювало чуття Вергілія. Весь час, поки йшла війна у їхній рідній країні, Дмитрій займався підтримкою та розвитком бізнесу. Йому так само довелося не солодко, бо він був один. Батько добре навчив його, нехай і не зміг навчити всьому, проте молодій людині вдалося зробити те, що він вважав за неможливе. Він не просто побудував нову імперію, що швидко розвивається, але й не дав пашу тієї, яку вважав своєю рідною.

Сімейство завжди пишалось успіхами Дмитрія, проте це аж ніяк не благало того факту, що старший син Максим, був не менш інтегрованим у служіння на благо не тільки своєї сім'ї та суспільства, а й країни загалом.

Чоловік завжди мав загострене почуття справедливості та почуття своєї відповідальності за все те, що відбувалося в його країні. Не кожному з нас вдається застати те, як історія твориться на очах і, навіть якщо це і відбувається, мало хто виявляється в рядах тих, хто на цю саму історію впливає. Зрозуміло, у певному плані, на її хід впливаємо ми всі: ми беремо безпосередню участь в економічному обороті, виборах, а може навіть і в громадській діяльності, навіть давши кілька відповідей на важливе соціологічне опитування, результати якого можуть вплинути не тільки на думку, але й ставлення мас до всього, що їх оточує. У мить, коли людина стикається зі змінами віч-на-віч, у ряду індивідів суспільства з'являється бажання не просто бути спостерігачами, дивлячись на все з боку, а особисто нести благо, безпосередньо беручи участь у тому, що може вплинути на все подальше життя, а може і на сам хід історії та пов'язаних з ними подій цілої держави.

Саме одним із таких індивідів і був Максим. Молода людина завжди хотіла щось змінити на благо, дарувати своєму народові те почуття свободи та ширості, якого він раніше не знав. Однак прагнення до громадської діяльності не особливо розумілося його Батькові. Чоловік не втручався і не заперечував прагненням і цілям свого сина, який завжди узгоджував правильність та праведність своїх рішень, радячись з ним, проте його погляди не завжди збігалися з думкою Батька, оскільки на відміну від свого молодшого брата, Максим знав правила, за якими грав Вергілій в рази краще і завжди вступав у битву, маючи козир у рукаві. Вергілій, одночасно, був гордий своїм сином і його здібностями ораторства, дару переконання і ширості благих прагнень, проте він просто уявити собі не міг того, куди його дитина може сама себе завести, через що він відверто за нього переживав, намагаючись ніколи цього не показувати.

Молодий чоловік отримав чудову юридичну освіту. Максим, як і його молодший брат Дмитрій згодом, деякий час отримував досвід у сімейному бізнесі, проте Максим, на жаль для його сім'ї, ніколи не вважав себе людиною підприємницьких відносин.

Хлопець, через рік роботи вирушив набиратися досвіду, безпосередньо у своїй сфері діяльності, служачи вірою і правдою суспільству, попутно заглибившись у розуміння і відкриття нових горизонтів юридичної науки, здобувши науковий ступінь, попутно займаючись безпосередньою юридичною практикою, допомагаючи тим, хто не міг допомогти собі сам або ж залишився на самоті із великим та жорстоким світом. Нарешті, його прагнення змінювати і нести благо нікуди не привели його, оскільки він, хоч і досить пізно, як він сам вважав, усвідомив факт того, що йшов невірною дорогою. Він вирішив поставити перед собою нові цілі, не відмовляючись від старих, прагнучи яких він зміг би досягти того порядку і правди, якого так бажав.

Пошуки Максима збіглися з численними відставками у найвищих ешелонах влади. Молодий чоловік ніколи не бажав опинитися серед тих, хто керуватиме масами, бо не відчував у собі особливих лідерських якостей, однак він завжди знав, що він один із тих стовпів, на яких тримається влада і віра лідера. Місце заступника Генерального прокурора чекало на нього, як юна дівчина свого коханця. Він зайняв свою посаду і виконував свої обов'язки так, як ніхто інший, через що навіть його начальство, ніби дихало йому в спину, не встигаючи за діями та гостротою розвитку подій, які йшли слідом за молодим чоловіком. Він і був тим самим, так званим юним вискочкою, якого так побоювався суддя Ватчинський, бо ніхто не міг знати, що ж цей тридцяти п'ятирічний молодий чоловік, який прагне до добрих змін, створить і те, на кого його погляд і дії впадуть наступними.

Він завжди був сімейним хлопцем, однак його погляди на життя і суспільство нехай і збігалися з головними світоглядами близьких йому людей, але так і не могли збігтися з його бажаннями їх змінити, поєднаними зі спрагою зміниться самим.

— Зрозумій, ти не зможеш змінити всю цю систему так просто, як тобі здається, принаймні самотужки. – Одвічно повторював йому Батько. – Вона повністю згнила і просякнута корупцією, брехнею, жадібністю та ще такою величезною кількістю усіляких вад від однієї думки, про які у мене просто починає розколюватись голова.

— І що ти пропонуєш, просто взяти і зміритися зі своєю долею. Взяти і здатися, лише тому, що це важко!?

— Ні, ти мій син і ти знаєш, що я б ніколи не радив і не йшов би сам шляхом підняття лапок до верху. Саме навпаки: працюй і йди до своїх цілей, роби країну і суспільство кращим, неси йому благо і чесно виконуй своє призначення, проте зрозумій – ці крісла влади просто на просто пронизані всією... нестримністю і підступністю, якими вони пронизують наскрізь кожного хто в них сідає. Ти сам не встигнеш помітити того, як із праведної і чесною людини перетворишся на те, на кого навіть у дзеркалі страшно дивитись.

Переконання Батька так до ладу ні до чого і не привели, з чим йому було не просто примірятися, бо його власний син відкинув одну з головних його життєвих настанов.

Згодом, Батько усвідомив, що не має права суперечити і перегороджувати власному синові. Хлопець зробив свій вибір і хотів йти своїм шляхом. Вергілій розумів, що в одну мить свого життя його син може оступитися і йому буде необхідний той, хто зможе

підставити йому своє плече. Він зрозумів, що якщо цьому й судилося статися, то він обов'язково має бути готовий. Якщо його син бажає змінити суспільство і принести йому благо, то він буде поряд з ним і скористається цією нагодою разом зі своїм сином, нарешті збудувавши систему, якій судилося стати споконвічною спадщиною його сім'ї.

Ось він тут. Суддя відчував цілу бурю емоцій, що вражали його дух. Над його головою, ніби з'явився дзвін, який все брязкотів і брязкав доти, доки він не втратив свого розуму остаточно і не почав благати про пощаду, на яку навіть і не сподівався. Голова була порожня, а душа спустошена. Він опинився у повному розпорядженні тих сил, які, нехай і зримі оку, але все одно не відомі долі.

Він ступав туди, куди його вели, проте не знав і не міг навіть здогадуватися про те, що і хто на нього може чекати. Його залишили навіть власні думки, він виявився кинутим на свавілля, вихід був лише один: триматися молодцем, бо інакше, він уже виявився програвшим і його безпросвітно можна було списувати з рахунків.

Його завели до зали. Розкішну, трохи темну, оскільки єдиним джерелом світла були настільні свічки та вогонь, розпалений у каміні. Судді здалося, що він був серед театру абсурду. Все нагадувало чудово виготовлені декорації, важко було повірити в те, що серед такої розкоші, нехай і стриманої, але все ж таки неймовірно лаконічної, хтось може жити.

Чоловікові неодноразово доводилося бувати в багатих будинках, навіть у куди більш заможних людей, ніж дане сімейство, однак такого охайного і велелюбного ставлення до будинку, як у них, не було ні в кого.

У кімнаті не було жодної душі. У даліні виднілися відчинені двері в іншу кімнату, яку повністю заповнила п'ятьма. Посеред стояв відносно невеликий дерев'яний стіл, чудово відлакований, із приємним відтінком темного дуба.

Суддя помітив одну дуже цікаву деталь. У рамці, над каміном весела цікава, хай і невелика картина, а прямо під нею, такого ж невеликого розміру скульптура, вона була виготовлена з уламків, мабуть, від снаряда, що розірвався. Придивившись трохи ближче, він побачив... ряд уламків так і були просякнуті висохлою кров'ю, вичерпуючи весь ув'язнений у них біль. Чоловік постарався доторкнутися до неї і відчувти всі ті здогади, пізнати емоцію, як мить.

— Я не радив би Вам це робити. — Сказав басистий голос, велично стоявшої людини за його спиною. Він був високий, з рівною поставою, не гордий, не гордовитий, але так і вичерпний в його впевненість і могутність, що він у собі являв. Його очі виднілися втомленими, проте це був суцільний лише міраж, як той, що виникає в пустелі. Його вражаючий, як блискавка, погляд блакитних очей, занурював у їхню безодню і зачаровував того, хто наважився в них заглянути. Щетинисте обличчя і його гострі риси миттю кидалися в око. Щоки здавалися злегка обвислими, через вік, проте язик би не повернувся сказати, що цій людині йшов уже шостий десяток. — Повинен помітити той факт, що ці уламки все ще дуже гострі, є величезний ризик порізатися. І, крім усього іншого, мені, зізнаюся чесно, не відомо чи є Ви забобонною людиною чи ні,

проте смію сказати, що їх дістали з стегна, шиї та обох легень одного мого дуже хорошого приятеля, після того як поряд з ним вибухнула ракета і його збирали по шматках. — Він тяжко зітхнув, після чого плавними рухами поправив свою сиву зачіску.

— Дякую Вам за запрошення, Вергілію та... за попередження.

- Не варто. Просто я дуже поважав цю людину. Для мене він є втіленням справжнього героя. Щирої, благочестивої людини, нехай і зі стереотипною, але все ж таки неймовірною самовідданістю. Світла йому пам'ять. Я не хотів робити з цієї трагедії подібну інсталяцію, на цьому наполягла моя дружина, бо він ніщо не любив так у своєму житті, як мистецтво цього роду. Особисто для мене частинка його укладена в цих осколках, в крові, що засохла, і... — Він характерно відвів у бік свій погляд, поправив волосся на обличчі, після чого різко і, певною мірою, підбадьорено сказав. - Сподіваюся, дорога Вас не втомила, пане суддя.

— Ні каплі.

— Чудово. Незабаром нам подадуть вечерю, тому прошу Вас, сідайте.

Вони обоє сіли. Суддя відчував певний дискомфорт, але намагався не подавати виду, бо в той же час він був дуже схвилюваний і схвилюваний всім, що відбувалося, боячись видати будь-які свої емоції, ніби передчасно розкривши карти перед своїм опонентом у грі в покер. Хазяїн будинку сидів спиною до каміна. Він не виглядав жахливо, проте вигляд його був куди впевненіший і вирашніший, ніж у злегка надламаного судді, який знаходився далеко не на своєму полі. Він зібрався з думками і пронизливо дивлячись у блакитні і чарівні очі Вергілія почав говорити досить різко, малодушно, віддавшись більше керівництву власних емоцій, ніж здоровим міркуванням.

— Скажу Вам прямо Вергілію, я чорт забирай, гадки не маю навіщо Ви мене сьогодні сюди притягли. Жодна з Ваших справ або справ Ваших близьких, якщо такі взагалі є, ні мені, ні моїм знайомим колегам на очі не траплялися, а якщо такі все-таки і є, то я був би дуже вдячний якби Ви мене якнайшвидше поінформували про їх складові, щоб не затягувати гру даної шарманки, Ви людина гідна, вважаю, у нас не виникне розбіжностей.

— Невже мій вигляд і мої дії дали Вам привід вважати, що я, щоб не сталося, бажаю, як Ви висловилися "закрити" якесь хвилююче мене питання, під яким, зрозуміло, Ви маєте на увазі судову справу. — Суддя замовк здивовано. Тепер він остаточно виявився введеним у ступор.

— Що вам потрібно? — Запитав він, як би запитала маленька дитина, перебуваючи в подиві від того, що від неї вимагають.

— Я лише хотів провести з Вами розмову. Оскільки поважаю Вас, як великого та шанованого фахівця у своєму ремеслі. Сподіваючись, що Вам не буде така вже не приємна моя компанія. - говорив він спокійно та врівноважено. — Я не в праві Вас затримувати, Ви, звичайно ж, вільні піти, якщо вважаєте за потрібне. Водій відвезе Вас до Мар'яни, так здається, звати ту милу дівчину. - Вергілій замовк. Суддя змінився в особі й усвідомив, що краще сидіти, підтримувати розмову та не робити різких рухів. У

таких ситуаціях він ще не бував і був у досконалому невіданні того, чи вдасться йому взагалі побувати в будь-якій ще. – Ну що ж, Ви ухвалили рішення?

— Я вас слухаю. – невпевнено затвердив суддя.

Вергілій повільно підвівся з стільця і вирушив до невеликої стільниці, на якій розташовувався чудовий коньяк. Він налив собі і судді, після чого ніжно та елегантно поклав склянку перед суддею. Чоловік зазначив факт того, що цей коньяк, виготовлений компанією його молодшого сина, проте він, зрозуміло, не став говорити, що даний напій був розлитий ще до того, як його син взагалі встиг з'явитися на світ і придбати компанію, що знаходилася на межі банкрутства, за мінімальні кошти. Сам же Вергілій не був великим шанувальником подібного, але все ж таки сьогодні він вирішив, що це буде доречно.

Суддя сидів і дивувався, за що на його долю випала така неоднозначна зустріч. Від нього не вимагалось закриття бажаного питання, від нього не вимагали прийняття вірного рішення, для окремих осіб, він ніколи не славився тим, що міг лаконічно підтримувати бесіди, але з тих чи інших причин він був тут і вже ніяк не міг відвернутися від тієї ситуації, в яку він потрапив.

— Адже ми з Вами зустрічалися раніше. — Помітив Вергілій.

— Не може бути. Я б запам'ятав.

— Вірю, охоче вірю, але, на жаль, цього разу пам'ять Вас підвела. Повірте, на Вашому місці я теж забув би. Тоді я був більше, ніж ніщо, порівняно з тим, що я зараз. Між нами кажучи, в дзеркалі я й досі нічого особливого не бачу. Віра у вплив, найчастіше, вражає всіх, крім найвпливовішого.

— Зачекайте! Не ви були засуджені, а дехто інший. Я Вас пригадав.

— Правильно. Ви осуджували мою матір. За те, що вона, нібито, була пов'язана із злочинністю. Процес йшов не найсприятливішим чином, проте у Вас, до самого його завершення, раптово, з абсолютно незрозумілих причин, прокинулася совість, і Ви дарували їй поблажливість та коротке умовне покарання.

— Якщо мені принаймні цього разу не зраджує пам'ять, найкращою подругою Вашої матері була Катерина Александрова. Всі думали, що головою злочинного синдикату був її чоловік, а насправді...

— Була вона. Не обманюйте себе, пане суддя, ця інформація була доступна навіть широкому колу осіб. Моя мати дуже з нею дружила, хоча я відмовляв її від таких зв'язків. Вони познайомилися на відпочинку, якщо Вам цікаво їхня дружба триває досі.

— Він трохи засміявся. – Дивовижний факт. Коли до Вас, нарешті, потрапила справа самої Катерини, Ви дарували їй менший умовний термін, ніж моїй матері. Вражає, чи не так. — Суддя ніби проковтнув свого язика, він хотів знайти виправдання, від чого став виднітися неймовірно жалюгідним, але не встигнувши вимовити і єдиного слова, як його перебила прислуга, подавши вечерю до столу, яку він ніяк не зміг розкуштувати.

— Я керувався сприйняттям та справедливістю закону, Вергілію. – знаходив виправдання суддя. – Закон є закон, тим більше я завжди пишався безперечним

фактом, що брав безпосередню участь у реформації двох кодексів і доклав чималих зусиль у написанні низки важливих для нашої держави статей, зокрема щодо зв'язку зі злочинністю та... корупції.

— Я розумію, Ви виконували свій обов'язок і не важливо який, і що він являє собою, головне, що Ви виконували його, тим більше керуючись нормами закону, до якого, як Ви самі відзначили, Ви доклали руку. Але якщо поглянути з іншого боку, чому народ має прислухатися і дотримуватися закону того, хто сам його не дотримується?

— Це неприйнятно! - вигукнув суддя, намагаючись захистити свої уламки честі.

— Повністю з Вами згоден, радий, що ми зійшлися в цій думці. - З усмішкою відповів Вергілій, після чого до столу варто відзначити досить швидко, подали десерт.

Їжа була просто чудова. Відразу було зрозуміло, що господарі дуже ретельно ставляться до всіх аспектів свого домашнього життя, побуту та дозвілля. Суддя хотів це зрозуміти і відчувти, але на жаль не міг, тому що навіть смак їжі не міг дійти до нього, бо він був занурений у безпам'ятство, будучи поринутим у незвідані раніше ним глибини незнання і розгубленості не тільки у власних діях, а й судженнях чутних лише йому самому.

Завершивши вечерю, Вергілій запропонував судді Ватчинському закурити по сигарі, виготовленням яких займався його син. Чоловік відмовився, пославшись на те, що вже встиг втратити одну легеню через подібні помилки, тому другу йому буде розумніше поберегти. Його слова переконали Вергілія вчинити так само, тому він закрив скриньку, що виділяла просто неймовірний аромат горіха і ванілі.

— Як іде Ваша робота після війни. — Запитав Вергілій, намагаючись підтримати хоч якусь бесіду, добряче втопившись від мовчання та відчутних переживань судді, у тому числі статут і від своєї власної тиші.

— Не просто. Дуже багато справ, тонкощів різної ланки. Вважаю Ваша точно також.

— Безперечно. Однак тонкощі у моїй справі мають зовсім інший характер, ніж у Вашій. Війна завдала багато бід, які до цього часу вимагають гострого вирішення, особливо ті, що засіли в головах мас, а кожную проблему, як відомо, потрібно вирішувати, знаходячи вихід із ситуації.

— Які проблеми в головах мас Вас турбують?

— Ми ще встигнемо прийти до цього питання, а поки що я хотів би згадати про той факт, що наближаються вибори і до цього дня на головне крісло країни немає гідного кандидата.

Тут то до судді і почало частково доходити розуміння того, чого хоче Вергілій, проте Ватчинський все одно не міг прийняти того факту, яку роль у всьому цьому зможе відіграти він сам. Правила цієї гри прояснювалися йому все чіткіше з кожною наступною миттю, після чого він почав, повільно, але все ж почав промацувати ґрунт, щоб нарешті дійти хоча б до найменшого розуміння всієї суті питань.

— Багато хто припускає, що чинний президент чудово може впоратися з цією роллю знову. Він, звичайно, вже не молодий і його обличчя не можна було б назвати

свіжим і новим не до його становлення на чинній посаді, як і зовсім не можна так сказати і зараз. Однак він користується деякою повагою в очах народу, тим паче після війни. У той же час, аж ніяк не можна сказати, що у нього є гідний конкурент.

— Я згоден з Вами, здебільшого. Але, я був би радий дізнатися Вашу думку ось з якого приводу: що, якщо така, бажана народом людина, шанована суспільством, яка має, як Ви висловилися, нова особа на політичній арені, запропонувала би державі свої послуги, то чи зміг би він або ж вона, досягти успіху у своєму починанні?

— Враховуючи мій досвід, людина, яка приймає рішення йти у владу, не маючи гідної впізнаваності та впливу, рідко коли, якщо взагалі колись, досягає успіху в подібних витівках, навіть при врахуванні її неперевершених регалій. Однак, якщо такі аспекти є в його або її характеристиці, то в гарантованому успіху сумніватися не доводиться. Саме таку пораду я завжди давав своїм... знайомим, які так чи інакше вирішували взяти участь у цій не простій витівці. Але заради всього святого, Вергілію, скажіть мені невже Ви зважитесь на такий... неоднозначний вчинок? Вибачте, але я ніколи б у це не повірив. – Легковажно сказав суддя, з характерним смішком.

— Ви маєте рацію, я не люблю приймати необачних рішень, особливо коли справа стосується мене самого і я дуже сумніваюся в тому, що відступлюся від цього принципу зараз.

– Тоді хто ж Ваш бажаний кандидат? – здивовано запитав суддя.

— Ви трохи поспішайте події, мій друже, ну що ж. Так тому й бути... Вважаю тепер нам було б доречно повернутись до питання про голови мас і те, що там так глибоко засіло. — Вергілій допив свій коньяк і продовжив свою промову, дуже впевнено, спокійно і зосереджено, не надаючи значення почуттям та емоціям, опинившись у повному розпорядженні власних суджень. — Як бачите, я б з величезним ентузіазмом хотів говорити як звичайний індивід нашого суспільства, але дивлячись на те серед якої розкоші ми з Вами ведемо цю розмову, просто сама мораль мені не дозволить подібного. Тому я говоритиму як той, хто являє собою більше, ніж звичайна людина і висловлюватиму ті міркування і критику, про яку я вважаю належним і дозволеним говорити людині мого становища. – Вергілій Лінда свердлив своїм поглядом суддю, ніби прикутого до стільця. – Як бачите, я дуже люблю свою країну. Я народився тут, знайшов своє кохання, реалізувався як особистість і досяг усіх тих вершин, яких прагнув. Але ось яке питання мене турбувало довгий час, рівним рахунком, як і турбує зараз: чи досяг я всього бажаного завдяки тій системі держави та устрою суспільства, в яких я живу чи всупереч їм? – Погляд Вергілія став менш пронизливим, проте він не перестав від цього бути менш величним, владним та жакливим. – Моя щира любов до моєї країни та землі, на якій я виріс і дарував життя своїм дітям, аж ніяк не благає того факту, що я симпатизую державі та уряду, який керує цією самою країною. Любов, тим паче щира, аж ніяк не повинна затуманювати розум, бо інакше вона легко може Вас занапастити. Аналогічна ситуація сталася зі мною. Так, я люблю свою країну, але в той же час не заперечую, а саме навпаки, охоче визнаю факт того, що в ній, на жаль, куди більше пороків, ніж благодійників, у який би бік нам не довелося кинути свій погляд. У

такому разі питається, хто в цьому винен: уряд і його система чи сам народ, який цей самий уряд допускає до влади і живе в такт із тією системою, яку він йому пропонує? — Суддя мовчав, навіть не думаючи давати будь-якої відповіді. — Не варто надто сильно задаватися і терзати свій розум подібними судженнями, бо відповідь, незалежно від шляху ваших міркувань, виявиться єдиною — вена лежить на всіх цих факторах. Все починається з простого народу, який виявляється обдурений солодкими промовами жменьки тих, хто йде попереду натовпу волелюбних мас, які добровільно віддають їм у розпорядження не лише свої долі, а й свободу, якою вони так дорожать. Як виявляється згодом, не так вже й дуже. Все це звичайна ілюзія. Одна людина, набагато розумніша за мене, свого часу наважилася висловитися, що: "Раб без пана починає експлуатувати себе сам, а пан, у свою чергу, особисто піддаватися розбещенню, бо більше не на кому", але насправді, як Вам чудово відомо, рабові не потрібна свобода, а потрібні інші раби. Зрозуміло, та система при якій ми існуємо зараз існує в зовсім іншій формі, як влади, так і, відповідно, ставлення до неї, проте все одно, в ній також існують вельможні пани та їхні слуги. Тільки тепер прислужувати стали не окремі верстви суспільства, а цілі народи в той час, як ними почали наказувати такі самі раби, лише ті, яких вони самі і допустили до правління над собою. — Вергілій посунув свій стілець і простяг свої руки ближче до каміна, щоб прогріти їх від холоду, що раптово набіг. В очах його, як у душі й розумі, червоним полум'ям палахкотіли язики вогню. — Підсумок простий. Здавалося б, що можна змінити, адже ми живемо за такими традиціями вже не одне десятиліття. Жили так, до того, як з'явилися на світ ми з Вами і, швидше за все, так буде коли ми підемо. Так, систему намагалися міняти і не раз і все зводилося до банальної та підступної диктатури дрібних крамарів, проте давайте зізнаємося чесно: всі ті люди, паршиві невдахи, відкинуті суспільством, прагнули лише самоствердження та розуміння особистісних цілей, а аж ніяк не загального блага. — Він різко встав і підійшов до неймовірно переляканого судді, очі якого нервово забігали, а руки затремтіли. Він був загублений у всьому цьому мороку, не знаходячи собі місця, як мить! Перед ним постав він. Висока людина, з палаючими очима, ніби залитими кров'ю, ефектна, грізно стоявша перед ним, він просто дивився на жалюгідного і нікчемного чоловічка, який, з висоти величі своєї неперевершеного Вергілія, був лише порожньою і бездушною оболонкою. На обличчі Вергілія з'явилася характерна посмішка. Він збагнув бажаного і усвідомив, що час на годиннику добігав кінця, ось тільки яким судилося стати цьому кінцю не відали навіть найсивобородіші старці. Вергілій повільними й дзвінкими кроками підійшов до каміна і вперся ліктем об довколишню стіну, дивлячись у вогонь. — Більшість людей готові змірятися з тією долею, яка випадає на їхню долю. Одиниці, вступають у протидію тому порядку, який їм нав'язують і лише обраним дано зрозуміти те, що нічого в цьому світі не можна пустити у зворотний бік, якщо це бажання не переслідується обома сторонами даного порядку. Я не назвав би себе тим, хто настільки яро прагне щось змінити, дана риса характерна більше моему старшому синові ніж мені, однак якщо так вийшло, я просто повинен слідувати вже обраному шляху, нехай і не мною.

— Тоді заради всього святого, дайте мені відповідь, що ж у цьому шляху потрібно від мене? Що Вам від мене потрібно!? — Моля вимовляв він.

— Те, заради чого Ви присягалися служити вірою та правдою. — глянув він на нього з нотою жалю, співчуття та задоволення. – Справедливості.

Їхні погляди зійшлися знову. Один зляканий, другий надмірно впевнений у собі, безжальний, обомлілий і вражаючий погляд. Вони обоє все зрозуміли. Все було вирішено, лишилося тільки закінчити.

Вогонь ніби різко почав меркнути. Світ затих і стали чути незрозумілі звуки. Дух охопило дивне почуття, яке було невідоме раніше. Почуття, від якого більше не було ні усвідомлення того, що ти ще людина, ні досягнення простих людських істин, лише голий морок і шум від майбутнього, абсолютно неминучого результату.

Мить і з темряви сусідньої кімнати з'явився чоловік різким і впевненим рухом обвив шию судді міцною мотузкою та став тягнути її на себе з шаленою силою. Суддя був приречений. Смерть обвила його, як сама мотузка, своїми обома руками. Червона кров почала сочитися з його горла, просочуючи своїми смертоносними фарбами знаряддя вбивства. Не страх, ні, не боязнь чи злість були в його очах, ні, в них було розуміння і усвідомлення ... він спіткав свою останню істину швидко згасає життя, прийнявши даність усі свої гріхи.

Справа була скінчена. Робота була виконана швидко. Без зайвих збентежень та хвилювань. Вергілій мовчки спостерігав за ще теплою, колись людською оболонкою, яку хтось, як уже здавалося давним-давно, сприймав за поважану суспільством людини або, принаймні, просто майстерно відігравав такий вигляд. Гордий, але не пихатий чоловік сів за своє почесне місце за столом і дивлячись у далечінь, у той час як ще кілька миттєвостей тому умертвлений за його наказом суддя, прийшов до неймовірного усвідомлення ще більш неймовірного факту: він, більше не є самим собою. Тепер у своїх власних очах він більше не той, яким був раніше. Він не відчував себе вбивцею, як і не відчував наслідки від усього, що сталося. Він лише дивився вперед, ніби через призму дивлячись на стежку, на яку він щойно не просто ступив сам, а й повів за собою всю свою сім'ю.